

οι μετανάστες στη μέγγενη της εξωτερικής πολιτικής

antifaSTR ★

Το τελευταίο διάστημα ανακινήθηκε ένα ζήτημα από αυτά που δε θίγονται παρά μόνο διακριτικά: ο ρόλος αυτού εδώ του κράτους στον πόλεμο που διεξάγει μαζί με τους συμμάχους του στο αφγανιστάν. Ανακινήθηκε εν όψει της προβαλλόμενης υποχρέωσης ανάληψης μιας λιγότερο βολικής αρμοδιότητας στη διεξαγωγή αυτού του πολέμου. Τι περιλάμβανε αυτή η αρμοδιότητα: μετακίνηση της ελληνικής κατοχικής δύναμης στο αφγανιστάν σε πιο επικίνδυνη ζώνη με συγκεκριμένο πλέον ποσοστό πιθανότητας απωλειών. Μιλούσαν δηλαδή για **στατιστικά καθορισμένο αριθμό πλαστικών σάκων προς επιστροφή στη μαμά πατρίδα, γεμάτων με ένδοξα ελληνικά *κατοχικά* πτώματα**. Και για να είμαστε συγκεκριμένοι, στην αυξημένη δύναμη των 300 καραβανάδων, αυτό το ποσοστό μεταφράζεται σε **5-10 απ' αυτούς νεκρούς**. Ας σημειωθεί ότι αυτή η υποχρέωση, που είχε αναληφθεί τον προηγούμενο γενάρη, περιλάμβανε επίσης τα καθόλου λίγα έξοδα μετακίνησης της δύναμης, που ανέρχονταν στα 63 εκατομμυριάκια ευρώ (την ώρα που κόβονται όλες οι κοινωνικές παροχές λόγω κρίσης). Σ' αυτά προσθέστε και τη σημαντική αύξηση στο ημερήσιο κόστος διατήρησης που θα πλήρωνε το ελληνικό κράτος για την ελληνική μονάδα στη νέα της αποστολή, και κάντε το λογαριασμό.

Ο παραπάνω λογαριασμός μπορεί να μην ανταποκρινόταν στους πραγματικούς σχεδιασμούς του κράτους, ήταν όμως κομμάτι της δημοσιοποιημένης εξωτερικής πολιτικής του. Επομένως στόχευε να εκφράσει τουλάχιστον προς το εσωτερικό μια οφειλή αυτού του κράτους προς τους συμμάχους του. Κι η τελευταία δεν είναι μια οφειλή που προκύπτει από κάποια άγνωστη αιτία κι αφορμή. Είναι το αντάλλαγμα (σε ζωές και χρήμα) που πρέπει να καταβάλει ένα κράτος προκειμένου να συμμετέχει σε έναν πόλεμο, στα πλαίσια του οποίου μπορεί να διαπραγματευτεί τις ιμπεριαλιστικές του βλέψεις. Κι όσο για το ελληνικό κράτος, οι βλέψεις του δεν εντοπίζονται απαραίτητα μόνο στο έδαφος διεξαγωγής του πολέμου για τον οποίο μιλάμε, αλλά κι αλλού (όπου επίσης δεν παραλείπει να διατηρεί στρατιωτικές δυνάμεις πχ. στα βαλκάνια). Αυτό λοιπόν το αντάλλαγμα αναγνώρισε δημόσια ως αναγκαίο για την αντάξια των ευρύτερων διεκδικήσεών του συμμετοχή στον πόλεμο. Όπως παρουσιάζονται όμως τα πράγματα, απέφυγε – προς στιγμήν – να το καταβάλει.

Έτσι τώρα μπορούν να αναστενάξουν οι απανταχού έλληνες κι ελληνίδες από ανακούφιση και να θαυμάσουν την επιδεξιότητα των ιθυνόντων του κρατικού μηχανισμού. Να θαυμάσουν την "επιτυχία" των τελευταίων που καθυστέρησαν ακόμα λίγο τις κραυγαλέες συνέπειες της συμμετοχής στον πόλεμο (τους γεμάτους σάκους που λέγαμε), αλλά και τις λιγότερες κραυγαλέες, όπως αυτά τα εκατομμύρια ευρώ που θα έφευγαν από έναν ήδη καταχρεωμένο προϋπολογισμό για να γίνουν βενζίνες των τανκς, σφαίρες και γεμάτες καραβάνες. Η πολιτική ηγεσία λοιπόν δηλώνει ότι με τη "μαεστρία" της απέφυγε τα δύσκολα και το έκανε φυσικά για χάρη του κοινωνικού συνόλου. **Τονίζει όμως ότι παραμένει παρ' όλα αυτά για το ελληνικό κράτος και την ελληνική κοινωνία η υποχρέωση**

συμβολής στον κοινό σκοπό των συμμάχων (τον πόλεμο). Κι αυτή η συμβολή μπορεί να πάρει διάφορες μορφές. Από αυτές που έβγαλε στη δημοσιότητα, πιο σημαντικές φέρονται, κατά τα λόγια του υπουργού άμυνας, οι εξής: Κατ' αρχήν η χώρα δεσμεύεται να αναλάβει το 2012 και για ένα χρόνο τη διοίκηση της Δύναμης Ταχείας Επέμβασης του ΝΑΤΟ (NRF) που σημαίνει ότι θα πρέπει να μπορεί να κινητοποιήσει δύναμη 3000 ανδρών σε περίπτωση ανάγκης διαχείρισης κρίσης. Μιλάμε δηλαδή για μια αρμοδιότητα που θα δώσει τον πρώτο λόγο στο ελληνικό κράτος για ***στρατιωτική εμπλοκή*** σε κάποιο από τα σημεία ενδιαφέροντος του ΝΑΤΟ. Κι ως γνωστόν, τέτοια αφορμή – ή καλύτερα ευκαιρία – θα μπορούσε να δοθεί στο χώρο των βαλκανίων. Αυτό όμως από μόνο του δεν είναι αρκετό για να ισοσκελιστεί η προηγούμενη υποχρέωση· ας ακούσουμε τι είπε ο υπουργός άμυνας μετά τη συνεδρίαση του ΚΥΣΕΑ και τη λήψη των παραπάνω αποφάσεων: "*Πιστεύω ότι έτσι διαμορφώνεται μια πολύ ισορροπημένη κατάσταση, λαμβανομένου υπόψη ότι όπως σας ανέφερα η Ελλάδα όχι μόνο αναλαμβάνει τη Διοίκηση της NRF για το 2012.* ***Αλλά επιπλέον, είναι μία χώρα που εκ των πραγμάτων υποδέχεται 50 χιλιάδες μη νόμιμους Αφγανούς μετανάστες κι αυτό είναι μία παράμετρος που την παρουσίασα και στην Μπρατισλάβα και η οποία σίγουρα πρέπει να λαμβάνεται πάντα υπόψη στο συνολικό ισοζύγιο συμμετοχής των χωρών στην υπόθεση αυτή***"(σημειωτέον ότι αυτές τις αποφάσεις τις υποδέχτηκαν με θερμή συγκατάθεση οι αξιωματούχοι του ΝΑΤΟ).

Με το δεύτερο λοιπόν όρο εμφανίζεται να ισορροπεί το δούναι και το λαβείν της ελλάδας με τους άλλους συμμάχους της και σ' αυτόν είναι που θα εστιάσουμε το ενδιαφέρον μας. Όμως τι θα μπορούσε να είναι ακριβώς αυτό που λέει ο υπουργός και πώς μπορεί να παίξει το ρόλο ενός τόσο σημαντικού αντισταθμίσματος; Η τρέχουσα και διαδεδομένη φιλολογία πηγαίνει ως εξής: η ελλάδα *επιβαρύνεται* με τους πληθυσμούς που εγκαταλείπουν το "υπό απελευθέρωση" αφγανιστάν κι οι σύμμαχοι θα πρέπει να δείξουν κατανόηση στο ελληνικό κράτος που δοκιμάζεται υπό το βάρος όλων των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτήν την κατάσταση. Από την πρώτη στιγμή είναι σαφές ότι δύσκολα θα μπορούσε αυτή η ανάγκη κατανόησης να αποτελέσει επαρκές αντίβαρο στη βεβαιότητα ύπαρξης νεκρών ελλήνων καραβανάδων και στα πολλά εκατομμύρια ευρώ. Το βασικό όμως είναι ότι η διαδεδομένη φιλολογία είναι παντελώς αβάσιμη καθώς στηρίζεται σε ένα απροκάλυπτο ψέμα: κανένα βάρος και καμία υποχρέωση δεν έχει αναλάβει το ελληνικό κράτος υπέρ των αφγανών που περνούν τα σύνορα. Το ακριβώς αντίθετο, οι μετανάστες αυτοί υφίστανται στυγνή εκμετάλλευση στην καλύτερη περίπτωση. Οπότε όχι μόνο δεν ευνοούνται κατά κανέναν τρόπο, αλλά αποτελώντας εργατικό δυναμικό που αγωνιά να επιβιώσει, γίνονται βορά στις ορέξεις των χιλίων στομάτων του ελληνικού καπιταλισμού. Και στις πάμπολλες και λιγότερο καλές περιπτώσεις ζουν σε καθεστώς σκλαβιάς, εκδιώκονται από τους τόπους προσωρινής εγκατάστασής τους, χτυπιούνται στους δρόμους και τα αστυνομικά τμήματα, δολοφονούνται. Αυτήν την αλήθεια την ξέρει ο καθένας εδώ, αλλά την έχουν μάθει κι όσοι απ' τους απ' έξω ενδιαφέρονται· όλες οι έρευνες

στοιχειώδους σοβαρότητας (πχ. human rights watch) περιγράφουν με τα μελανότερα χρώματα τους όρους διαβίωσης (;) στα "φιλόξενα" μέρη μας των αφγανών (και των πολλαπλάσιων πακιστανών που στα μάτια της ελληνικής κρατικής μηχανής δεν έχουν διαφορά). Και κάτι τέτοιες "λεπτομέρειες" οι σύμμαχοι στο ΝΑΤΟ είναι οι πρώτοι που τις πληροφορούνται.

Οπότε είναι τόσο καπάτσο το ελληνικό κράτος να τους κοροϊδεύει ότι αναλαμβάνει το βάρος των μεταναστών, όταν αποδεδειγμένα κάνει το εκ διαμέτρου αντίθετο; Όχι, το ελληνικό κράτος δεν παίζει με όρους καπατσοσύνης στο ιμπεριαλιστικό ταμπλώ· **απλώς εκτελεί έντιμα τη δουλειά που είναι επιφορτισμένο να εκτελέσει**. Συμπεριφέρεται προς τους εν λόγω μετανάστες με τον τρόπο που επιβάλλει η θέση του: ως κράτος που συμμετέχει στον πόλεμο στην πατρίδα τους, στη στελέχωση του εκεί κατοχικού στρατού, στην εκπαίδευση των συνεχιστών αυτού του στρατού, στην περαιτέρω οργάνωση του αιματοκυλίσματος των συγγενών και φίλων τους που μένουν πίσω, στο βάναυσο διωγμό αυτών των ίδιων. Αν *οι 50 χιλιάδες μετανάστες που υποδέχεται η ελλάδα* παρέμεναν στον τόπο τους, την επιτήρηση και τον αυστηρό έλεγχό τους θα αναλάμβαναν οι κατοχικές δυνάμεις, μεταξύ των οποίων κι οι ελληνικές· αυτή την υπηρεσία πουλάει στους συμμάχους του το ελληνικό κράτος ***και εδώ***. Αυτήν την υπηρεσία αναγνωρίζουν κι εκείνοι: **τη διαχείριση και την εξασφάλιση του ελέγχου και της σιδερένιας πυγμής σ' αυτούς τους πληθυσμούς που επιβάλλει η στόχευσή τους σαν ηττημένους, σαν αιχμάλωτους ενός πολέμου.** Κι αυτό είναι που δηλώνει ευθαρσώς ο υπουργός άμυνας, αυτό αντιλαμβάνονται ικανοποιημένοι οι σύμμαχοι ότι συντελείται απρόσκοπτα, αυτό επιτελούν τα μακριά και τα κοντά χέρια της κρατικής μηχανής, σ' αυτό καλείται να συνδράμει και το κοινωνικό σύνολο, εμείς, εσείς.

Ας μην τρέφει κανείς αυταπάτες ότι η επόμενη φάση και το επόμενο στάδιο συνδιαλλαγής δε θα είναι εξίσου πολεμικές, ότι η ειδησεογραφία θα πάψει να μοιάζει με πολεμικό ανακοινωθέν. Η ζοφερή κατάσταση, όπως την περιγράφουμε, δε φαίνεται στον ορίζοντα να βελτιώνεται *από μόνη της*.

antifaSTR ★